

Sygn. akt II K 1382/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lutego 2018 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Magdalena Czaplińska

Protokolant Anita Grunt

przy udziale Prokuratora Ariadny Ruzewicz – Zielińskiej

po rozpoznaniu w dniach 06.02.2017 r., 20.03.2017 r., 15.05.2017 r., 06.11.2017 r., 04.01.2018 r., 07.02.2018 r. sprawy

1. S. A. (1), ur. (...) w G.,

syna C. i D. z domu P.;

2. M. S. (1), ur. (...) w G.,

syna R. i E. z domu S.;

3. K. W. (1), ur. (...) w G.,

syna G. i H. z domu K.

oskarżonych o to, że:

w dniu 26 sierpnia 2016 r. w G. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, używając przemocy wobec M. M. (1) w postaci uderzenia go pięścią w twarz, dokonali kradzieży mienia w postaci butelki W. Żołądkowej Gorzkiej DeLuxe 0,5 litra o wartości 21,00 zł oraz butelki napoju H. Cola o wartości 4,00 zł, o łącznej wartości strat 25,00 zł na szkodę M. M. (1), przy czym S. A. (1) czynu tego dopuścił się w warunkach wielokrotnego powrotu do przestępstwa będąc skazany wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku II Wydział Karny z dnia 28.08.2012 r., sygn. akt II K 641/12 łączącego wyroki Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 13.04.2010 r., sygn. akt 667/09 za przestępstwo z art. 286 § 1 k. k. i in. i Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 21.12.2011 r., sygn. akt VIII K 208/10 za przestępstwa z art. 158 § 1 k. k. w zw. z art. 64 § 1 k. k. i art. 193 k. k. na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 03.09.2011 r. do dnia 15.05.2013 r.,

tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 k. k., zaś w stosunku do S. A. (1) o przestępstwo z art. 280 § 1 k. k. w zw. z art. 64 § 2 k. k.

I. oskarżonego **S. A. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, czyn ten kwalifikuje z art. 280 § 1 k. k. w zw. z art. 64 § 2 k. k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k. k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k. k. w zw. z art. 64 § 2 k. k. skazuje go na karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda;

II. oskarżonego **M. S. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, czyn ten kwalifikuje z art. 280 § 1 k. k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k. k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k. k. skazuje go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda;

III. oskarżonego **K. W. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, z tym ustaleniem, że czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 29 stycznia 2014 roku do 19 marca 2015 roku części kary 4 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 29 października 2015 roku w sprawie o sygnaturze akt IV K 155/14 za przestępstwo z art. 280 § 1 k. k. w zb. z art. 157 § 2 k. k. w zb. z art. 289 § 1 k. k. w zb. z art. 189 § 1 k. k. w zw. z art. 11 § 2 k. k., czyn ten kwalifikuje z art. 280 § 1 k. k. w zw. z art. 64 § 1 k. k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k. k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k. k. skazuje go na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda;

IV. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k. k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu **S. A. (1)** okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 26 sierpnia 2016 roku do dnia 15 maja 2017 roku, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k. k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu **M. S. (1)** okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 29 sierpnia 2016 roku do dnia 15 maja 2017 roku, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k. k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu **K. W. (1)** okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 29 sierpnia 2016 roku do dnia 27 grudnia 2016 roku, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

VII. na podstawie § 17 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu zasądza od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego E. B. kwotę 369 złotych tytułem nieuiszczonych kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu M. S. (1) z urzędu w postępowaniu przygotowawczym;

VIII. na podstawie art. 626 § 1 k. p. k., art. 627 k. p. k. oraz art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 5, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) zasądza od oskarżonego **S. A. (1)** na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 1.217,53 złotych, w tym wymierza mu opłatę w kwocie 800 złotych.

IX. na podstawie art. 626 § 1 k. p. k., art. 627 k. p. k. oraz art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 4, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) zasądza od oskarżonego **M. S. (1)** na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 1.286,53 złotych, w tym wymierza mu opłatę w kwocie 500 złotych.

X. na podstawie art. 626 § 1 k. p. k. oraz art. 624 k. p. k. zwalnia oskarżonego **K. W. (1)** od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, które przejmuje na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 1382/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 26 sierpnia 2016 roku ok. godz. 01.00 w nocy M. M. (1) siedł ulicą (...) w G. w stronę dzielnicy C. w celu zakupu alkoholu, który zamierzał spożyć w domu ze swoją partnerką B. O.. Pokrzywdzony w pewnym momencie usłyszał, jak ktoś po drugiej stronie ulicy krzyknął „siema Bolo”. Było ciemno i pokrzywdzony nie wiedział, kto go woła, ale ponieważ ma on pseudonim (...), stwierdził, że to na pewno ktoś znajomy i postanowił wracać tą stroną ulicy, z której słyszał przywitanie. Pokrzywdzony wracając ze sklepu, gdzie zakupił wódkę marki (...) o wartości 21 zł oraz napój (...) o

wartości 4 zł, zatrzymał się przy grupie trzech mężczyzn, stojących przy salonie (...) przy ul. (...). Okazało się, że byli to oskarżeni: S. A. (1), M. S. (1), ps. (...) i K. W. (1), ps. (...). M. M. (1) znał oskarżonych K. W. (1) i M. S. (1), a S. A. (1) widział pierwszy raz w życiu. Między mężczyznami nawiązała się rozmowa. S. A. (1) spytał pokrzywdzonego, skąd wraca, a ten wskazał, że kupił alkohol – wódkę i idzie do domu się napić. Wszyscy oskarżeni byli pod wpływem alkoholu, S. A. (1) był jednak najbardziej nietrzeźwy. Oskarżony S. A. (1) niewyraźnie powiedział coś do pokrzywdzonego, po czym wziął zamach ręką, by go uderzyć, ale pokrzywdzony zrobił unik, a S. A. (1) z uwagi na upojenie alkoholem stracił równowagę i przewrócił się. Wtedy rozmowę z pokrzywdzonym zaczął K. W. (1). Oskarżony nawiązał do rozmowy z M. M. (1), która odbyła się dzień wcześniej, kiedy to spotkali się w sklepie, w którym pokrzywdzony wówczas pracował. K. W. (1) spytał M. M. (1), dlaczego go okłamał, że nie mieszka już na S., po czym znieacka wziął zamach i uderzył pokrzywdzonego prawą pięścią w twarz, w okolice szczęki. Po tym oskarżony M. S. (1) również zaczął rozmowę z pokrzywdzonym, był przy tym do niego wrogo nastawiony i powoływał się na zatargi i incydenty z przeszłości, po czym spytał pokrzywdzonego, co ma w torbie reklamowej. Wtedy M. M. (2) otworzył torbę, aby pokazać, co w niej ma, a S. A. (1) w tej samej chwili zabrał ją pokrzywdzonemu z ręki i położył ją na parapet budynku, pod którym stali. Jeden z mężczyzn zwrócił się do pokrzywdzonego „M. , na co ci kurwa to, wypierdajaj do domu”. Jako, iż pokrzywdzony świadomy był dysproporcji sił pomiędzy nim a trzema oskarżonymi, nie wchodził z nimi w żadną polemikę słowną i szybko oddalił się w stronę domu.

Po przyjeździe do domu M. M. (1) był bardzo zdenerwowany i wystraszony, postanowił zadzwonić na Policję i zgłosić zdarzenie. Pokrzywdzony powiedział czekającej na niego w domu partnerce B. O., że trzech mężczyzn zabrało mu zakupy, nie powiedział jednak, że został uderzony w twarz, albowiem B. O. jest bardzo nerwowa, a pokrzywdzony nie chciał dodatkowo jej stresować.

Po przybyciu funkcjonariuszy Policji wraz z M. M. (1) do salonu (...) przy ul. (...) o godzinie 03.10 dokonano zatrzymania przebywającego tam S. A. (1). Po zbadaniu go urządzeniem elektronicznym o godz. 3.32 ustalono, że miał on 1,21 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Pozostałych sprawców zatrzymano w dniu 29 sierpnia 2016 r. M. M. (1) w dniu zdarzenia o godz. 03.19 miał 0,21 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. W wyniku uderzenia pokrzywdzony nie doznał żadnych obrażeń.

Dowód : zeznania świadków : M. G. –k. 723v, K. S. –k. 769-769v, , 10-13, B. O. –k.861-862, M. M. (1) –k. 880-882, 16-17, 20-22, 75-76, 119-120, protokół badania trzeźwości M. M. –k. 3, protokół badania trzeźwości S. A. –k. 9

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony M. S. (1) został poddany badaniom przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów, którzy w wydanej opinii sądowo – psychiatrycznej zgodnie stwierdzili, że nie jest on chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. W inkryminowanym czasie i w odniesieniu do zarzucanego mu czynu nie miał zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem w rozumieniu art. 31 § 1 i 2 k. k. W aktualnym stanie psychicznym może uczestniczyć w postępowaniu. Stan psychiczny oskarżonego pozwala mu na prowadzenie obrony w sposób samodzielny i rozsądny.

Dowód : opinia sądowo-psychiatryczna dot. M. S. –k. 266-268

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony K. W. (1) został poddany badaniom przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów, którzy w wydanej opinii sądowo – psychiatrycznej zgodnie stwierdzili, że nie jest on chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. W inkryminowanym czasie i w odniesieniu do zarzucanego mu czynu nie miał zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. W aktualnym stanie psychicznym może uczestniczyć w postępowaniu. Stan psychiczny oskarżonego pozwala mu na prowadzenie obrony w sposób samodzielny i rozsądny.

Dowód : opinia sądowo-psychiatryczna dot. K. W. – k. 297 – 299

Oskarżeni, zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i sądowego, nie przyznali się do popełnienia zarzucanych im czynów i złożyli wyjaśnienia.

wyjaśnienia oskarżonych : S. A. –k. 648v-649v, 34-35, 58-61, M. S. –k.649v- 650, 131-134, 145-146, K. W. –k. 650-650v, 141-144, 153-154

Oskarżony M. S. (1) był uprzednio karany wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk - Południe w Gdańsku z dnia 26.02.2008 r., sygn. akt X K 50/08 za czyny z art. 190 § 1 k. k. i art. 157 § 2 k. k.

Dowód : dane o karalności –k. 848-849, odpis wyroku –k. 262-263

Oskarżony K. W. (1) był uprzednio trzykrotnie karany przez Sąd:

1. wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk - Południe w Gdańsku z dnia 26.11.2009 r., sygn. akt VIII 635/09 za czyny z art. 178a § 1 k. k.;
2. wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk - Południe w Gdańsku z dnia 20.05.2010 r., sygn. akt II K 280/10 za czyn z art. 178a § 1 k. k. w zb. z art. 244 k. k.;
3. wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 29.10.2015 r., sygn. akt IV K 155/14, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 27.10.2016 r., sygn. akt II AKa 171/16, za czyn z art. 280 § 1 k. k. w zb. z art. 157 § 2 k. k. w zb. z art. 289 § 1 k. k. w zb. art. 189 § 1 k. k. w zw. z art. 11 § 2 k. k.

Dowód : dane o karalności–k. 851-852, odpisy wyroków –k. 885-888, 228-229

Oskarżony S. A. (1) był uprzednio wielokrotnie karany przez Sąd:

1. wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 18.10.1994 r., sygn. akt IV K 1052/94 za czyn z art. 208 d. k. k.;
2. wyrokiem Sądu Rejonowego w Tczewie z dnia 22.04.1997 r., sygn. akt II K 189/97 za czyn z art. 208 d. k. k.;
3. wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 21.03.2005 r., sygn. akt IV K 1024/04 za czyn z art. 280 § 1 k. k.;
4. wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk - Południe w Gdańsku z dnia 16.09.2008 r., sygn. akt II K 815/07 za czyn z art. 158 § 1 k. k. w zw. z art. 64 § 1 k. k.;
5. wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 13.04.2010 r., sygn. akt II K 677/09 za czyn z art. 286 § 1 k. k. w zb. z art. 297 § 1 k. k. w zb. z art. 270 § 1 k. k. w zw. z art. 270 § 1 k. k. w zw. z art. 11 § 2 k. k. w zw. z art. 64 § 1 k. k.;
6. wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 21.12.2011 r., sygn.. akt VIII K 208/10 za czyny z art. 158 § 1 k. k w zw. z art. 64 § 1 k. k. i art. 193 k. k.;
7. wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 28.08.2012 r., sygn. akt II K 641/12 łączącym wyroki: Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 13.04.2010 r., sygn. akt 667/09 za przestępstwo z art. 286 § 1 k. k. i in. i Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 21.12.2011 r., sygn. akt VIII K 208/10 za przestępstwa z art. 158 § 1 k. k. w zw. z art. 64 § 1 k. k. i art. 193 k. k., na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 03.09.2011 r. do dnia 15.05.2013 r.

Dowód :dane o karalności – k. 854-856, odpisy wyroków – k. 346-380

Sąd zważył, co następuje :

Opisany powyżej stan faktyczny został ustalony przede wszystkim na podstawie zeznań pokrzywdzonego M. M. (1) i jego konkubiny B. O. oraz świadków M. G. i K. S.. Wyjaśnienia oskarżonych co do zasady nie posłużyły poczynieniu ustaleń faktycznych w sprawie.

Za w pełni wiarygodne Sąd uznał zeznania pokrzywdzonego M. M. (1). W ocenie Sądu, były one logiczne, spójne, znajdowały potwierdzenie w zeznaniach pozostałych świadków, tj. funkcjonariuszy Policji oraz konkubiny pokrzywdzonego, a także pozostałych okolicznościach sprawy. Zdaniem Sądu, pokrzywdzony nie miał powodów, by niesłusznie lub ponad miarę oskarżać wszystkich trzech mężczyzn. Choć M. M. (1) doznał fizycznej i psychicznej szkody ze strony oskarżonych, to jego zeznania uznać można za obiektywne, a analizując ich treść nie sposób przyjąć, by jego intencją było ukaranie sprawców za czyny, których nie popełnili.

Nie uszło uwadze Sądu, że zeznania pokrzywdzonego złożone na rozprawie głównej różniły się co do pewnych okoliczności od zeznań złożonych w postępowaniu przygotowawczym. Pokrzywdzony bowiem początkowo wskazywał, że to K. W. (1) zabrał mu torbę reklamową z zawartością, zaraz po tym, jak uderzył go pięścią w twarz. Na rozprawie głównej zmienił jednak swoje zeznania w tej części, podnosząc, że zrobił to S. A. (1). Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd uznał wersję przedstawioną przez pokrzywdzonego na rozprawie. Przemawia za tym fakt, na co też powoływał się pokrzywdzony, że zeznania na Policji składał on w pośpiechu, był zestresowany całą sytuacją, a ponadto po nieprzespanej i zakrapianej alkoholem nocy w czasie której doszło do zdarzenia. Zdaniem Sądu, te okoliczności oraz przede wszystkim fakt, że sprawców było aż trzech, wpłynęły na to, że pokrzywdzony złożył nieco mylne zeznania odnośnie roli każdego z oskarżonych w całym zajściu. Na rozprawie, kiedy pokrzywdzony miał czas na dokładną analizę zdarzenia oraz swobodną możliwość wypowiedzi, zmienił swoje zeznania. Niemniej jednak fakt zmiany zeznań w żaden sposób nie obniża mocy dowodowej ani tych zeznań ani wiarygodności pokrzywdzonego. Ponadto podkreślić należy, że w niniejszej sprawie nie jest szczególnie istotne, czy cios w szczękę pokrzywdzonego wymierzył S. A. (1) czy K. W. (1) ani który z nich zabrał mu reklamówkę wraz z zawartością, albowiem wszyscy trzej oskarżeni rozboju dopuścili się w warunkach współsprawstwa, co oznacza, że każdy z nich aprobował podjęte działanie jako całość, a zatem każdemu z nich przypisano wszystkie znamiona zarzucanego czynu.

Sąd nie znalazł również podstaw, by odmówić wiarygodności zeznaniom B. O.. Sąd miał świadomość, iż jest ona osobą najbliższą dla pokrzywdzonego, co mogłoby teoretycznie rzutować na ocenę obiektywności jej zeznań. Podkreślenia jednak wymaga, że zeznania B. O. dotyczyły pobocznych okoliczności sprawy, tj. zachowania pokrzywdzonego po przybyciu do domu po zdarzeniu, informacji, jakie jej odnośnie zdarzenia przekazał. Świadek nie miała bezpośredniej wiedzy o zdarzeniu i na tę okoliczność nie składała zeznań. Tym niemniej, jej zeznania nie kolidowały z wersją pokrzywdzonego oraz nie zrodziły się wątpliwości co do ich prawdziwości.

Za wiarygodne Sąd uznał też zeznania K. S. i M. G.. Świadców ci są funkcjonariuszami Policji i ze sprawą zetknęli się w ramach wykonywanych obowiązków służbowych. Z racji wykonywanego zawodu mają świadomość znaczenia zeznań w procesie i konsekwencji złożenia zeznań nieprawdziwych. Zeznaniom świadków nie można odmówić obiektywizmu, wobec czego przebieg wydarzeń przedstawiony przez świadków nie budził żadnych wątpliwości Sądu. Relacje złożone przez nich w toku postępowania przygotowawczego i na rozprawie głównej były przejrzyste i konsekwentne, a ich zeznania tworzą spójną całość z pozostałym ujawnionym materiałem dowodowym, w szczególności zaś z treścią zeznań pokrzywdzonego oraz sporządzonej w toku postępowania dokumentacji.

Odnosząc się do wyjaśnień wszystkich oskarżonych, wskazać należy, że Sąd dał im wiarę w tym zakresie, że oskarżeni w inkryminowanym czasie uczestniczyli w spotkaniu przy salonie gier z pokrzywdzonym, natomiast za całkowicie niezgodny z prawdą należało uznać przebieg zdarzenia przedstawiany w ich relacjach.

Analizując wyjaśnienia wszystkich oskarżonych zauważyć należy - po pierwsze, że każdy z nich umniejsza swoją rolę w zdarzeniu, każdy też twierdzi, że nie uczestniczył w całym spotkaniu z pokrzywdzonym, bo albo wychodził do toalety (S. A.), albo większość czasu przebywał w salonie (K. W.) albo się oddalił i w ogóle niewiele widział i słyszał (M. S.). Już taka rozbieżność w wyjaśnieniach wszystkich trzech osób dyskwalifikuje wiarygodność wszystkich tych relacji. Po drugie - jak ustalono w stanie faktycznym zdarzenie trwało krótko, najwyższej kilka minut, mało prawdopodobne wydaje się, by każdy z mężczyzn zdążył udać się w tym czasie do toalety czy do salonu gier. Wszyscy oskarżeni przyznają jednak, czemu Sąd dał wiarę, że ich nastawienie do pokrzywdzonego nie było przyjazne, nie darzą go sympatią i co też dali pokrzywdzonemu odczuć w czasie owego spotkania. W kontekście powyższego niezgodny z zasadami logiki zdaje się być dalszy ciąg wydarzeń przedstawiany przez oskarżonych, a mianowicie, że pokrzywdzony, widząc ich negatywne

nastawienie do siebie, dobrowolnie i z własnej inicjatywy oddaje im alkohol, po który poszedł w środku nocy i zawiesza go w reklamówce na płocie. Nie ma wątpliwości, że takie twierdzenia nie mogą uzyskać waloru wiarygodności.

Fakt braku konsekwencji i spójności pomiędzy wyjaśnieniami oskarżonych, a także sprzeczność tych wyjaśnień z zasadami logiki nie pozwala uznać ich za wiarygodne. Zdaniem Sądu, złożone przez S. A., K. W. i M. S. wyjaśnienia stanowią jedynie wyraz przyjętej przez nich linii obrony.

Za rzetelne i godne uwzględnienia Sąd uznał opinie biegłych psychiatrów dotyczące oskarżonych K. W. (1) oraz M. S. (1), w szczególności ich poczytalności. Powyższe opinie zostały wydane przez osoby posiadające niezbędne kwalifikacje i doświadczenie zawodowe w wymienionej dziedzinie nauki. W zakresie treści są one przejrzyste, spójne i formułują jednoznaczne odpowiedzi na pytania postawione w postanowieniu o dopuszczeniu tego dowodu. W toku postępowania nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

Sąd dał wiarę wszystkim dokumentom urzędowym znajdującym się w aktach sprawy. Zostały one sporządzone przez uprawnione do tego osoby, w zakresie ich kompetencji i w prawem przepisanej formie. Ich autentyczność nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Stanowią one obiektywne dowody zaświadczonych nimi okoliczności. Sąd nie znalazł żadnych podstaw dla umniejszenia ich wartości dowodowej.

Ustalony stan faktyczny stanowi podstawę do przypisania K. W. (1), M. S. (1) i S. A. (1) czynu z art. 280 § 1 k. k.

Postępowanie dowodowe wykazało, że w nocy 26 sierpnia 2016 r. w G. przy ul. (...), oskarżeni dokonali kradzieży należącej do M. M. (1) butelki wódki Żołądkowej Gorzkiej DeLuxe o wartości 21 zł oraz butelki napoju H. Cola o wartości 4 zł. Jest oczywiste, że oskarżeni nie byli w żaden sposób uprawnieni wobec ww. rzeczy. Mimo to, potraktowali je jak swoje własne i włączyli w skład swoich majątków, postępując z nimi tak jak właściciele (dokonali zaboru w celu jego przywłaszczenia). W celu dokonania kradzieży, oskarżeni zastosowali wobec M. M. (4) przemoc fizyczną poprzez zadanie ciosu pięścią w twarz (art. 280 § 1 k. k.). Bez znaczenia jest tu, że pokrzywdzony nie odniósł ostatecznie żadnych fizycznych obrażeń. Dla bytu przestępstwa z art. 280 § 1 k. k. wystarczające jest użycie przemocy (bez względu na skutek), a nawet już sama groźba użycia przemocy.

Jak już wcześniej wskazywano, wszyscy oskarżeni dopuścili się przypisanego im czynu w warunkach współsprawstwa (art. 18 k. k.). Materiał dowodowy wykazał, że zaistniało pomiędzy nimi porozumienie co do wspólnej realizacji znamion czynu z art. 280 § 1 k. k. Każdy z nich aprobował podjęte działanie przestępne jako całość. Ich wspólnym celem było dokonanie zaboru rzeczy na skutek użycia przemocy, w związku z czym każdemu z nich można było przypisać wszystkie znamiona zarzucanego czynu.

Jak wynika z akt sprawy, oskarżony S. A. (1) powyższego czynu dopuścił się w warunkach wielokrotnego powrotu do przestępstwa, będąc skazany wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku II Wydział Karny z dnia 28.08.2012 r., sygn. akt II K 641/12, łączącym wyroki Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 13.04.2010 r., sygn. akt 667/09 za przestępstwo z art. 286 § 1 k. k. i in. i Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 21.12.2011 r., sygn. akt VIII K 208/10 za przestępstwa z art. 158 § 1 k. k. w zw. z art. 64 § 1 k. k. i art. 193 k. k., na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 03.09.2011 r. do dnia 15.05.2013 r. Czyn, którego dotyczyło to skazanie, stanowił zatem przestępstwo podobne do czynu przypisanego oskarżonemu niniejszym wyrokiem. Nie ulega zatem wątpliwości, że S. A. (1) działał w ramach recydywy wielokrotnej (art. 64 § 2 k. k.).

W czasie popełnienia przez oskarżonych przypisanego im czynu nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca jego kryminalną bezprawność. Nie zachodziły również żadne okoliczności wyłączające winę oskarżonych. Nie byli oni w szczególności ograniczeni w możliwości rozpoznania znaczenia i konsekwencji swoich czynów przez chorobę psychiczną, niedorozwój umysłowy lub czasowe zaburzenie czynności psychicznych. K. W. (1), M. S. (1) i S. A. (1) są i już w trakcie popełnienia czynu byli osobami dorosłymi, a karalność czynu, jakiego się dopuścili, jest w społeczeństwie dobrze znana. W inkryminowanym czasie nie zaszła także czasowa niepoczytalność oskarżonych.

Stopień szkodliwości społecznej czynu przypisanego oskarżonym należy uznać za wysoki. Choć wartość skradzionych przez oskarżonych rzeczy była relatywnie niska, to jednak zastosowana przez nich przemoc polegała na zadaniu ciosu pięścią w twarz, a ponadto pomiędzy oskarżonymi a pokrzywdzonym wystąpiła znaczna dysproporcja sił. Oskarżeni działali przy tym z niskich pobudek, kierując się pragnieniem łatwego zysku.

W punkcie I. sentencji wyroku Sąd skazał oskarżonego S. A. (1) na karę 4 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 10 złotych każda.

Na niekorzyść oskarżonego przemawiają okoliczności wpływające na ocenę stopnia szkodliwości społecznej przypisanego mu czynu (opisane powyżej), a także fakt wcześniejszej wielokrotnej karalności, w tym za przestępstwa podobne. Sąd miał na uwadze także, że działał on w warunkach recydywy wielokrotnej. Okolicznością obciążającą jest również działanie wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w miejscu publicznym, pod wpływem alkoholu. Sąd nie dopatrzył się okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego S. A..

W punkcie II. sentencji wyroku Sąd skazał M. S. (1) na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 10 złotych każda, a w punkcie III. sentencji wyroku – Sąd skazał K. W. (1) na karę 3 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych po 10 złotych każda.

Na niekorzyść oskarżonego M. S. (1) przemawiają okoliczności wpływające na ocenę stopnia szkodliwości społecznej przypisanego mu czynu (opisane powyżej), a także fakt wcześniejszej karalności za przestępstwa podobne. Okolicznością obciążającą jest również działanie wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w miejscu publicznym, pod wpływem alkoholu. Sąd nie dopatrzył się okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego M. S..

W przypadku oskarżonego K. W. (1) okolicznościami obciążającymi były okoliczności wpływające na ocenę stopnia szkodliwości społecznej przypisanego mu czynu (opisane powyżej), a także fakt wcześniejszej wielokrotnej karalności (w tym za przestępstwa podobne). Okolicznością obciążającą jest również działanie wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w miejscu publicznym, pod wpływem alkoholu. Sąd nie dopatrzył się okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego K. W..

W tym miejscu należy zaznaczyć, że w punkcie III. sentencji wyroku Sąd poczynił w stosunku do oskarżonego K. W. (1) ustalenia odnośnie popełnienia przypisanego mu niniejszym wyrokiem czynu w warunkach recydywy. Podnieść jednak należy, że dokonana już po wydaniu wyroku, ponowna analiza karalności oskarżonego K. W., wykazała, że ustalenie to było błędne. Mianowicie K. W. (1) odbył co prawda w okresie od 29 stycznia 2014 roku do 19 marca 2015 roku część kary 4 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 29 października 2015 roku w sprawie o sygnaturze akt IV K 155/14 za przestępstwo z art. 280 § 1 k. k. w zb. z art. 157 § 2 k. k. w zb. z art. 289 § 1 k. k. w zb. z art. 189 § 1 k. k. w zw. z art. 11 § 2 k. k., jednakże od ww. wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku oskarżony wniósł apelację i wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 27 października 2016 r., co oznacza, że z dopiero z tym dniem, tj. 27.10.2016 r., wyrok Sądu Okręgowego stał się prawomocny, a zatem już po dniu popełnienia czynu przypisanego K. W. (1) niniejszym wyrokiem. Wobec tego, powyższe rozstrzygnięcie winno spotkać się z korektą Sądu wyższej instancji.

Sąd uznał, iż do osiągnięcia względem wszystkich oskarżonych wychowawczych i prewencyjnych celów kary przyczynić się może jedynie orzeczenie bezwzględnych kar pozbawienia wolności w takich jak wyżej wskazano wymiarach.

Wobec ustawowego zagrożenia karnego, za popełnione przez oskarżonych przestępstwo rozboju nie było możliwe orzeczenie żadnej innej kary zamiast pozbawienia wolności (ograniczenia wolności, grzywny), a zgodnie z treścią art. 69 k. k. nie było też możliwości warunkowego zawieszenia wykonania tej kary.

W ocenie Sądu, wszyscy oskarżeni są sprawcami zdemoralizowanymi, odpornymi na resocjalizację, a popełnianie przestępstw przychodzi im z łatwością, o czym świadczy uprzednia karalność każdego z nich. Wobec takich osób konieczne jest konsekwentne karanie nawet za stosunkowo drobne przestępstwa. Brak zarówno woli, jak i umiejętności przeprowadzenia należytej krytycznej oraz efektywnej oceny swojego postępowania, pozwalają przyjąć,

iż wobec każdego z oskarżonych niezbędna jest dłuższa izolacja od społeczeństwa, dla którego stanowią zagrożenie. Nie można tracić z pola widzenia, że czynu swego dokonali wobec niewinnego, bezbronnego człowieka, który został zaatakowany tylko dlatego, że obok nich przechodził.

Odnosząc się jednakże do zróżnicowania wysokości orzeczonych względem każdego z nich kar, wskazać należy, że wobec oskarżonego M. S. (1) Sąd wymierzył najniższą z możliwych kar, albowiem uznał, że taka kara jest wystarczająca, zwłaszcza, że oskarżony był co prawda przed popełnieniem niniejszego czynu karany, ale „tylko” jednokrotnie i w dodatku 8 lat wcześniej, które to okoliczności pozwalają mieć nadzieję, że odbycie minimalnej kary spełni swe cele oraz uczyni zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Natomiast wobec S. A. (1) można postawić tezę o negatywnej prognozie kryminologicznej oskarżonego, który swoim zachowaniem wyraża brak poszanowania nie tylko dla jakichkolwiek dóbr osobistych i wartości innych ludzi, ale także wobec wymiaru sprawiedliwości, albowiem żadna z odbytych przez niego do tej pory kar pozbawienia wolności nie wzbudziła w nim refleksji nad swoim postępowaniem, wręcz przeciwnie – wracał on na ścieżkę przestępstwa, nie zastanawiając się przy tym nad nagannością swoich czynów.

Orzeczenie względem oskarżonych kar grzywny, z uwagi na fakt, iż przypisanego przestępstwa dopuścili się w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wzmocni wychowawcze oddziaływanie orzeczonych kar. Określając wysokość stawek dziennych grzywny Sąd miał na uwadze sytuację majątkową oskarżonych oraz ich ograniczone możliwości zarobkowe wiążące się z niskim wykształceniem i perspektywą odbywania kary pozbawienia wolności.

W punktach IV.-VI. sentencji wyroku na poczet orzeczonych wobec S. A. (1), M. S. (1) i K. W. (1) kar zaliczono okresy ich faktycznego pozbawienia wolności w sprawie. Orzeczenia te miały charakter obligatoryjny.

W punkcie VII. sentencji wyroku zasądzono od Skarbu Państwa, na rzecz obrońcy oskarżonego M. S. (1) wynagrodzenie tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu przygotowawczym. Przyznana kwota jest adekwatna do nakładu pracy obrońcy i mieści się w granicach określonych w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu.

W punktach VIII. i IX. Sąd obciążył oskarżonych S. A. (1) i M. S. (1) kosztami postępowania, albowiem swoim zachowaniem przyczynili się do ich powstania, a K. W. (1), mając na uwadze, że odbywa on aktualnie karę pozbawienia wolności, Sąd zwolnił z tego obowiązku.